

Ynevi mágikus világnézet 2

Eredetileg nem terveztem, hogy ezt külön cikkbe írom, de a beérkezett érdeklődések rámutattak arra, hogy a magvasnak szánt elméletet szükségszerűen le kell vezesse gyakorlati példákra is, hogy a rendszerem értelme egyértelmű legyen.

Az alábbiakban tehát a mágikus világnézetem elvi hátterének gyakorlati felhasználásáról lesz szó. Ezek jó része még mindig nem rendszer szintű konkrétum, de már majdnem olyasmik - az rpg motorban is használható lényeg, számok nélkül.

Mi következik a hét fundamentumból?

Emlékeztetőül, ezek a következők:

- az idea,
- az elemi erő,
- az energia,
- az őselemek,
- a tér,
- az idő,
- és a régió.

Az ideák: a mindenség szikrái

Az idea fundamentummá emelésének első és legfontosabb értelme szerintem az, hogy ezzel mind a klasszikus teremtésmítosz (hogy az egész szó, ige, gondolat műve volt), mind az Ősrobbanás elmélet a rendszer logikus részévé vált.

Emellett a godoniak kapcsán létezik egy olyan elmélet, hogy ők egyfajta idea-mágiát használtak, ami teljesen egyedülálló volt Yneven (bevallom, így hirtelen nem tudom, hogy ez még mindig csak belső elmélet, vagy jelent már meg nyoma itt-ott, az biztos, hogy én vagy nyolc éve ismerem).

Ami nekem régi szívügyem, és amit az idea fundamentumával nekem is csak az elmúlt két évben sikerült teljesen a helyére tennem, az a magasmágia „alatti” mágiaformák rendszerbe sorolása és a megfelelő belső logikájuk megteremtése. Morbid egy vetülete ennek a belső fejlesztésnek, hogy néha csak x év után - amikor úgy nagyjából összeállt valami, amelyet az ember már érdemesnek ítél arra, hogy lehessen vele kezdeni valamit - derül ki, hogy az az elmélet a megfelelő ponton végzett továbbgondolásokkal olyan távlatokba is elvihet, amire az elején gondolni sem mertünk volna. Én pontosan így jártam az ideával - így az alábbiaknak talán meglesz a maga sztoriértéke.

Magyarországon talán nem titok azt mondani, hogy a legtöbben a Cx Grimoire-ja után, az ott leírt Belső és Külső Fókusz példája kapcsán kezdtek úgy istenigazából eltűnődni azon, hogy lehetne a helyére tenni a nyilvánvalóan kevés elméleti háttérrel rendelkező,

ún. tapasztalati mágia és a komoly, tudományos alaposságú varázslói (Yneven mozaik) mágia viszonyát. Mert az nagyjából érthető, hogy az utóbbi mitől működik, de ez az elmélet mit ér a tapasztalati mágiák kapcsán?

Mivel már többször, több helyen írtam, mi adta meg nekem a végső lökést, itt sem látom értelmét a titkolózásnak. Szóval aki szeretne jobban elmélyedni az elméleti háttérben, annak nem kell messzire mennie, a *rózsakeresztes teozófia* Rudolf Steineres tanításaiban minden viszonylag egyszerűen (már az efféle nyelvezetekhez képest), józan paraszti ésszel is belátható módon meg vagyon írva.

Minden világnak van egy természetes felépítése. Minden rendszerben (világban) megvannak a rendszert (világot) fenntartó, működtető erők. Ezeket az egyszerűség kedvéért felfoghatjuk úgy is, mint a mi világunkban létező *természet erőket* - a nagy részük úgy is egyezik, ami Yneven pluszt jelent, az a lélek és a mana.

A mi szempontunkból az a fontos, hogy ezek a természeti erők (a bolygóra, az időjárásra, az elemi fizikára, a lélekvándorlásra és a mana ár-apály szerű hullámzására vonatkozó törvényszerűségekkel) kiadnak egy természetes *világrendet*, ami az adott rendszer (világ) *egyensúlyi* (nyugalmi) helyzetének fenntartását jelenti.

Szerintem lényeges kérdés, hogy a varázslatot és a varázslás folyamatát ebben a rendszerben helyezük el, illetve vizsgáljuk meg, hogy egyáltalán mit jelenthet.

Az én elméletem szerint a *varázslás* az a folyamat, amikor valami/valaki a mana, mint energiahordozó segítségével a fennálló világrend megváltoztatására tör, és siker esetén egy időre meg is változtatja az adott természeti erők működését, és létrehoz velük valamilyen hatást. Lényegében ezt a hatást, a végeredményt nevezzük *varázslatnak*, amit józan logika szerint joggal tekinthető misztikusnak és lehetetlennek, hisz a legtöbb esetben a világrendtől eltérő, azzal még véletlenül sem egyező, sokszor azzal ellentétes hatások jöhetnek létre.

Ezen a ponton most felfüggesztem a varázslás hatásainak boncolgatását (majd később visszatérek rá), mert ez a további fundamentumoknál lesz

érdekes. Nekünk most elég annyi, hogy ha elfogadjuk a fenti folyamatot a varázslás definíciójának, akkor máris egy sor logikus levezetést produkálhatunk belőle.

Például ha elkezdjük végiggondolni, hogy ki/mi hozza létre ezt az egész folyamatot, és az ideához kötjük az egészet, máris kijöhet az, hogy a varázslat adott esetben tulajdonképpen *természetes* folyamat is lehet, és egyáltalán nem szükséges hozzá egy konkrét személy.

Az én elméletem szerint (újfent visszaigazolván a legfőbb teremtményt) a varázslatot az *idea* (szó, gondolat, ige) hívja életre. Talán felesleges ideírni, de lényeges törvény kell legyen: minél erősebb az az idea, annál erősebb lesz a varázslat. Mivel az idea egy fogalom, ennek az erőssége csak egyféle dolgot jelenthet: sűrűséget, fókusz, koncentrátumot.

A varázslás folyamatát én úgy képzelném el, hogy ha az adott idea fókuszát lép egy bizonyos küszöböt, akkor az a koncentrátum már képes lesz hatni a manahálóra, és az ott lévő energiát felhasználva ezzel a valóságba (az anyagi világba) égeti azt a hatást, amit végül varázslatnak nevezünk.

Az idea sűrűségét létrehozó fókusz általában egy konkrét személy (lélek, akarat), de mert az ideák mindent áthatnak (hisz minden, ami fogalom, az egyben idea is lehet), a természetben az adott ideák megfelelő sűrűsége esetén ezer helyen jöhetnek létre kisebb és nagyobb varázslatok. Ez mindjárt megmagyarázná, hogy például az elfek által őrzött erdők mitől lehetnek olyan varázslatosak (hisz az elfek ismerték és óvták ezeket a helyeket), hogy bizonyos éghajlatokon és földrajzi helyeken (sivatagban, hegyek tetején, tengerek/óceánok közepén) miért alakulnak ki olyan területek, ahol mintha nem lenne érvényes a megszokott világrend.

Az a megállapítás, hogy a megfelelő erősségű idea önmagában is létrehozhat mágikusnak nevezhető hatást, azért is lényeges, mert ezzel a megközelítéssel egycsapásra megoldható minden *tapasztalati* vagy épp

szertartásos-ceremoniális mágia definiálása. Vagy megmagyarázható az aquir életter hátere, vagy az Ófa mítoszának eredete.

A tapasztalati mágiaformák „elméleti hátere” így azon az egyetlen alaptörvényen alapul, hogy a természetben is megfigyelhető jelenségekre a mágiahasználók adott módszerekkel ráerősítsenek, és a véletlen helyett a maguk akarat szerint hozzák létre a kívánt hatást. Szerintem ez teljesen logikus módon elhelyezi mondjuk az emberek (vagy bármilyen más, nem ősfajú, értelmes lények) mágiahasználatának fejlődését.

Egy tapasztalati mágiahasználó varázsláskor úgy tesz, mint a kezdő grafikus, aki az egy határozott kontúr helyett száz halvány vonalat húz a papírra - és ezek jó esetben kiadják azt az egyet, amit keresett. A ceremoniális mágia/a mágikus szertartások is innen indulhattak. Valakik rájöttek, hogy ha adott időben, adott helyen, adott módon csinál valamit, akkor az adott hatással járhat. Ezt a tudást adták tovább egymásnak, és csiszolták, tökéletesítették a maguk módján.

A tapasztalati mágia lényege tehát az, hogy az illető nem rendelkezik a megfelelő tudással a varázslat létrehozásához, de annyival igen, hogy a megfelelő kellékekkel, segédletekkel el tudja érni a kívánt hatást. Tehát nincs meg benne a kellő sűrűségű idea, nem ismeri a megfelelő igéket, de ezt remekül tudja helyettesíteni a megfelelő körítésekkel. Mivel az ideák mindent áthatnak, a varázsigék helyett akármi más is megadhatja a kellő ideafókusz - de persze az a gyakoribb, hogy több kellék egyidejű hatása kell a varázslat létrejöttéhez. Például bizonyos öltözet. Bizonyos esszenciát tartalmazó füvek, keverékek, csontok. Bizonyos ideát fókuszáló tárgyak. Konkrét igék helyett szertartásos szövegek, ismétlődő litániák, mantra-szerű kántálások.

Szerintem minden ilyen témájú definíció levezethető ebből. Minden.

Továbbá, ami nagyon fontos: adott tudásszint felett már egyáltalán nem biztos, hogy a tapasztalati mágia valami gyenge, alantas, kezdetleges izé lenne. Sőt, igazán nagy tapasztalattal megfűszerezve ez a fajta szemlélet még többet is tudhat, mint az akarattal életrehívott, extra tudományos háterű mozaikmágia - gondoljunk csak a crantaiakra. Monumentális alkotásaik voltak (kőkörök, szoborszimbólumok, mana csatornák), amelyek egész országokra létrehoztak állandó mágikus hatásokat. Nem véletlen, hogy a kyr magasmágia csak történelmi jelentőségű háborúban győzhetett felettük. A crantai mágia alapjaiban különbözött a kyrtól, elméletében talán lényegesen kevesebbet is tudott a világról és az azt működtető erőkről, de a gyakorlatban egyáltalán nem játszott alárendelt szerepet. Inkább csak az univerzális voltában volt kevesebb, mert nem lehetett akárhol és akárhogy alkalmazni.

De még nincs vége. Az elején azt írtam, hogy a godoniak Yneven egyedülálló ideamágiát használtak. Mivel Godon Ynev egyetlen olyan államalakulata volt, amely egy ideig ellent tudott állni a kráni aqiroknak, logikus módon a godoniaknak valahol az aquir ősmágiával egyenértékű, vagy ahhoz hasonló erősségű mágikus hatalmat kellett birtokolniuk.

Szerintem az idea fundamentummá emelése új értelmezést adhatna az aquir ősmágiának, a hatalomszavaknak is. Mert mi is a hatalomszó? Egy olyan kifejezés, amelybe extra jelentéstartalmat sűrítettek, és mana helyett oddal támogattak. Ilyenformán aaz aquir és a godoni mágia között a különbség csak az od lehet, nem a megfelelő szó.

Mg-b kollégám is megpendítette már, meg én is pár fórumon (meg természetesen ennek voltak előzményei is Yneven), hogy létezik egy ősnyelv, mindennek az eredője. Mg-b-nél ez igazi nyelv, igaznyelv, nálam *eredendő nyelv* (és mindketten az *Igazi Nevek* nyomán jutottunk erre a következtetésre - hogy nem csak az egyes lelkeknek, hanem a világon mindennek megvan az Igazi Neve). ((erről szintén később))

Az új megközelítésemben ez az ősnyelv az idea-nyelv - de az elnevezés nem is fontos, amíg a lényeg ugyanaz. Ráadásul ha volt ilyen ősnyelv, ez feltételezzük, hogy ennek a tudása (talán nem is véletlenül) fokozatosan elveszett, akkor máris nem

kell lineáris-fekete/fehér rendszerben gondolkoznunk. Teljesen logikus és hihető, ha az ősnyelv őrzői nem azonos ritmusban, nem azonos módon, az ősnyelv más-más területein veszítették el a régi tudást... és innentől máris megvan az, hogy ugyanazt a kifejezést két fél más szinten ismerhet. És hát mi lenne a lényeg? A fókusz, a sűrítés... ezért nem elég a megfelelő kifejezést tudni, a mögötte lévő, ismert vagy nem ismert, részlegesen ismert vagy majdnem teljesen elfelejtett tartalom a lényeg.

Ezzel a levezetéssel máris megkaptuk, hogyan festhetett az ideamágia tündöklése és (majdnem) bukása, az ősidők isteneitől a jelenkorig, a haldokló szörnyetegektől a magasabb tudásért áhító halandóig.

Az elemi erőről - a mindenség törvényeiről

Az elemi erő az én definíciómban az az elementáris dinamizmus, ami az ősröbbanás pillanatában jött létre, és azóta is áthat és változásra készítet mindent. Kellően elmélyült metafizikai értelmezésben ez a dinamizmus adja meg az univerzumban létező minden energiának, anyagnak, teremtménynek azt a belső készletet, amellyel kísérletet tehet a tökéletesség létrehozására.

Nézzük, ennek Yneven mi értelme lehet.

Első és legfontosabb vetülete az, amit a természetben a mi világunkban evolúciónak hívunk. Ehhez szorosan kapcsolódik (illetve valahol ugyanezt jelenti) ennek a lélekfejlődés, lélekvándorlás szerinti értelmezése - az elméletem szerint tehát nem értelem és cél nélkül születünk, élünk, meghalunk és születünk újjá, hanem a tökéletesedés magasabb célja érdekében.

Ha úgy vesszük, ezzel az elgondolással logikus módon a helyére tehetjük az isteni létezést is. Szerintem ugyanis az istenek nem csak úgy születtek, és még véletlenül sem statikus, afféle „örök” állapotban leledzenek - ez csupán így tűnhet halandó szemszögből nézve. Valójában az isteni létezés is igen tág határok között mozog, ami szerintem igazából szinte felfoghatatlan is, merthogy ennek a hatalomnak nincs felső határa. Illetve ha már elmélet, egy ilyen felső határ lehet: amikor az univerzum egy akarat alatt egyesül, újra létrehozva a Tökéletes Egyet.

Ettől persze minden világ minden létezője nagyon messze van, de ez nem változtat azon a tényen, hogy ez lenne a dolgok végső mozgatórugója. Vannak kisebb hatalmú istenek, amelyek felfelé törekednek, és vannak nagyobbak, amelyek adott esetben országok, birodalmak, népek és fajok uraivá válhatnak - de persze ennél is van feljebb.

A Geofrámia titkos teremtéstörténete, a Nagyok mítosza is menekülésről, az univerzum belső istenvilágairól beszél - és jó eséllyel ott lehetnek azok a létezők, akik jelen állás szerint a legközelebb jutottak a Tökéletes Egy létrehozásához.

Kevésbé elszállt példát nézve Ynev letűnt koraiból ezzel az elmélettel tehető helyre a fajháborúk elvi háttere is. Nagyon kevésnek tartom én magam ahhoz, hogy Kornya Zsolt akármilyen munkáját minősítsem, de volt egy olyan állítása, amelytől engem mindig is a hideg rázott - ez pedig a fajháborúk értelme és cél nélküli, végtelen ismétlődésének elmélete.

Szerintem ez inkább egy olyan nézőpontból tűnhet így, amely nem lát a dolgok mögé. Valójában természetesen igenis megvolt a harcok értelme - egyértelműen az olyan hatalmasságok kinevelése, akik az isteni létezés szintjére emelkedve megszabadulhattak a Nagyok által létrehozott - a ciklusok rendje néven ismert - rendszer börtönéből.

Az már más kérdés, hogy a harcokban jobbra hasonló erők csaptak össze, így a felek nem bírtak egymással, és sokszor csak veszteseket, és jobb(?) esetben lassan haldokló túlélőket hagyva hátra az utókornak.

A fentiek következményeként a helyére lehetne tenni a halandói és az isteni létezés közötti átmenetek kérdését is. Yneven ez sokhelyütt meg van lebegtetve, de rendszer nincs mögötte, csak balladai homály és sejtések tömkelege. Én írói szempontból teljesen elfogadom, ha valaki azt mondja, hogy pont jó ez így. Nálam ez ízlés és stílus, és nem objektív mérce, hogy én szeretek ilyenekkel foglalkozni.

Szóval szerintem ez úgy van, hogy a lélekfejlődés és lélekvándorlás végső eredménye az, ha az adott lélek megszabadul az anyagi létezés nyűgjeitől és felmagasztosul.

Mivel az ide vonatkozó definíciók meglehetősen hézagosak (egyedül Gazsi írta ezt meg a kyr Hatalmasoknál az *ym* kapcsán), csak úgy nagyjából becsülve lehet azt mondani, hogy az így megszabadult lélek egy kvázi félisteni szintet képvisel. Az anyagi világban ez majdnem teljhatalom (de legalábbis brutális erő), az isteni világban ellenben ez a minimum belépő, a gólyatábor szintje (ettől brutális az ottani hatalmi struktúra). Tehát lényegében arról szól a történet, hogy amint a lélek felemelkedik, kap egy új küldetést, ahol kvázi előlről kezdheti ezt a játékot - csak épp a tét nagyobb, meg a szabályok mások.

Ez az elmélet egyébként egy ötletem szerint komoly szerepet kaphatna a nyolcadkor hajnalán, amikor is mint egyfajta "istenember" koncepció, az akkori tudományos körökben is ismertté válna (egy lehetséges megoldásként a megbolonduló mágia problémára).

A fentiek jelentik az elemi erő konkrét hatásait - de természetesen létezhet ezerféle, közvetett hatás is. Ezeket én a mindenség általános (fizikai és metafizikai) törvényszerűségeinek tartom, amelyekben (nézve a legegyszerűbbeket, mint energiamegmaradás, hatás-ellenhatás) az elemi erő a törvényt működtető és fenntartó alapszintként jelenik meg. Erre szerintem azért van szükség, hogy az értelmetlen misztik fucking helyett teljes nyugalommal a ma ismert fizikai és metafizikai törvényszerűségekre építhessünk egy kvázi-reális világot.

(frissítve: 2011.08.02. 0:51)

Az energiákról - a mindenség szféráiról

Az egész tervezet legfontosabb része következik.

Az energiák csak egy gyűjtőnév, és a fentiek alapján a fizikából ismert típusok mindegyike ide tartozik (így a mana egyáltalán nem az egyetlen, csak az elsődleges - de emellett megfér itt minden

természeti hatás, elektromosság, mágnesesség, vagy épp a maghasadás, stb.).

A szférák értelmezéséhez már kell némi elvonatkoztatás, de ha pontosan meglesz, amire gondolok, hitem szerint mindenki előtt feltárulhat egy új világ.

A szférák definíció szerint: energiákkal átítatott ideák (öslényegek, töltések), amelyek elemi erőből áthatva formálják az anyagi és az anyagon túli valóságot. Legismertebb szférák az Élet, Halál, Rend, Káosz, Természet... de természetesen sokkal több is van ezeknél, illetve a fentieknek sokkal árnyaltabb értelmezése is lehetséges.

Természetesen már egyes energiáknak is van az anyagi világban megjelenési formája, de tulajdonképpen a szféra az, amit a mindenség legelső építőkövének tekinthető, mégha ez általában nem is jár konkrét anyagi megjelenéssel. Hatással viszont igen - olyannyira, hogy minden, ami anyagi szinten megjelenik, az a különböző szférák miatt lett olyan amilyen.

A rózsakeresztes teozófiában az éteri világ a megfelelő analógia erre. Az anyagon túli valóságnak az a része, ahol megtalálható minden dolgok öslényege, veleje, amelyek mintegy extra fókuszként (keretként, vázlatként) segítenek felépíteni az anyagi valóságot. Ebben a rendszerben az éteri világban található lenyomat a lényeg (maga a tervrajz), a többi (energia, anyagi váz) már az építkezésnek csak a mechanikus része.

Nézzünk pár analógiát.

Ha az élet alapfeltétele a légkör, akkor az akármilyen létezésé a szférák rendszere. Ahogy a légkör ott van az egész bolygó körül, és észrevétlenül áthat mindent, úgy a szférák rendszere is észrevétlenül ott van a háttérben, és mi csak a közvetett hatásokban történő megnyilvánulásait vehetjük észre.

Magukat a szférákat úgy érdemes elképzelni, mint a sejtekben lévő genetikai emlékezetet akármilyen élő testben - minden ettől működik.

Minden, ami idea (fogalom), az szféra is egyben, tehát a szféra minden dolgok megszületésének lehetősége.

Mivel a definíció szerint ezek voltaképpen anyagiasult ideák (energiával és elemi erővel átítatott ideák), ha matériaként akarjuk elképzelni,

akkor ezek láthatatlan, nagyon finom, nagyon minimális energiával rendelkező részecskék, amelyek a maguk tömegében egy rendkívül finom szálú szöttest adnak ki, ami áthatja az egész világot.

Mivel leírhatatlanul sokféle idea van, ezek kombinációja is végtelen számú lehetőséget ad ki - tehát elvben a szférák száma is végtelen. A gyakorlatban, a jelentősebb szférák száma azért már véges, mert vannak, amelyek a többinél sokkal jobban meg tudják határozni az anyagi valóságot. Más szférák megnyilvánulása a anyagi síkon akár ismeretlen is lehet - ezek az univerzum más részeiben töltik be a maguk szerepét.

A konkrétumok kedvéért nézzük a legismertebb szférákat. Hát ezek a papi mágiánál látható szférák (élet, halál, káosz, rend és természet), és nem véletlenül - ezek tudják a legjobban meghatározni a valóságot. Ha ugyanis csak ezeket a szférákat hozzárendeljük az ideáknál ismertetett három alaptöltéshez (teremtés, pusztítás, őrzés), akkor máris kijön több nyilvánvalóbb, kézzelfoghatóbb, és néhány - szerintem - elgondolkodtató lehetőség.

Kézenfekvők: élet-teremtés, élet-őrzés, rend-őrzés, halál-teremtés, káosz-pusztítás, természet-teremtés, természet-őrzés.

Elgondolkodtatók: élet-pusztítás, káosz-teremtés, rend-pusztítás, természet-pusztítás.

Természetesen a szférák nem mindig ilyen tiszták és egyértelműek, így jellegükből adódóan összekapcsolódhatnak, egymásba fonódhatnak, kiadva egy, a fentieknél már bonyolultabb, de még mindig egyértelmű mintázatot. Például: élet-rend-teremtés, élet-rend-őrzés, káosz-halál-pusztítás.

Ha ehhez hozzávesszük, hogy bármilyen idea egy-egy szféra, akkor a fentiek továbbábrnyalása és bonyolítása révén kijöhet, hogy egy-egy mintázat például egy-egy természeti erő konkrét meghatározása. Vagy egy adott isten hitének anyagon túli tervrajza, lenyomata.

Ez itt a kulcs.

A szférák ugyanis definíciójuk szerint alapvetően határozzák meg azokat a lehetőségeket, amelyekkel formálni lehet az anyagi és az anyagon túli valóságot.

A mindenség tehát így épül fel: minden, ami jelenleg fenntartja, működteti a teremtés művét, az megfeleltethető egy-egy szférakombináció mintázatának. És minden, ami a teremtés művén

akármilyen mértékben is változtatni kíván, alapjaiban szintén egy-egy szférakombináció mintázata lesz.

Ilyenformán a szférák első és legfontosabb értelme az, hogy ez minden dolgok formálásának, változtatásának elvi háttere.

Ynevi példával ez az isteni létezés definíciójának elvi alapja. Az a létező emelkedhet az isteni létezés szintjére, aki képes az uralma alá hajtani és formálni valamilyen szférakombinációt, szférát.

Hogy mi ez a határ, az jól rámutat a rendszer lényegre. Mivel Ynev már régóta létező világ, nem túlzás azt állítani, hogy a legfontosabb valóságformáló szférák már a teremtés pillanata óta foglaltak. A Nagyok nyilván a tőlük telhető legnagyobb mértékben rátették a kezüket a rendszerre - ez az elvi magyarázata annak, hogy az utánuk jövő feltörekvők előtt bizonyos lehetőségek már eleve nem voltak elérhetőek. (és nekem pl. ez lenne a magyarázatom arra is, hogy Yneven miért korlátozott az elektromosság, és miért nem használható mondjuk a maghasadás).

Azért persze maradtak bizonyos konkok, amelyekért - gyakran a pusztta túlélés végett - azonnal meg is indult egy halandói szemmel felfoghatatlan mértékű harc - nálam ez az isteni háború és színjáték, az első korba illő szférák háborúja. Többségükben ekkor születtek meg a ma ismert (és mára már rég elbukott) istenek.

A fentiekből logikusan levezethető, hogy minél később emelkedett valaki az isteni létezés szintjére, annál kevesebb esélye volt arra, hogy érdemi hatalomhoz jusson. A legtöbb lehetőség ugyanis már foglalt volt - illetve persze meg lehetett próbálni azt is, hogy az adott szféra feletti uralmat *elvegyék* a tulajdonosától. A legbrutálisabb háborúk így sosem az egymással szembenálló felek, hanem az ugyanazon szférákért harcolók és rivalizálók között mentek végbe (lásd aquir belháborúk - de itt az elf-aquir, és a dzsenn-amund is csak látszólagos ellentmondás).

Innentől már csak egy mikrokozmosz-makromozmosz elmélet (vagy Tabula Smaragdina: ami fent, az van lent) kell ahhoz, hogy az anyagi valóság végső, legfontosabb formálásának kérdését a helyére tegyük. Ami

ugyanis a szférák háborúja az isteni létezés síkjain nagyban, az az egyes hitek, kultuszok harca Yneven kicsiben. A lényeg ugyanaz - és ez egyben meghatározza az Yneven elérhető legnagyobb hatalom definícióját és a harcoknak a világra gyakorolt hatását megmutató strukturális jellegét is.

Én sosem hittem az örökkön létező, állandó hatalmú istenek eszméjében. Szerintem sokkal jobb, ha itt is dinamikus mintában gondolkodunk, és azt mondjuk, hogy a maguk szintjén igenis az isteneknek is meg kell küzdeniük a létükért, a túlélésükért. Csak annyira más szabályok szerint megy náluk ez a játék, hogy ami ott az alap jelleg, az Yneven az anyagi világban elképzelhetetlen erő, csodamágia, halhatatlanság.

Az élődsi istenek gondolata sem rossz (hogy az istenek hatalma a hívek számától függ), de a lényeg szerintem az, hogy ne egyszerűsítsük le faék szintre ezt a rendszer. Ez nálam a lineáris megfeleltetés helyett inkább egy rendkívül bonyolult, oda-vissza ható folyamat, ahol egy bizonyos szempontból nézve minden eddig elhangzott elmélet igaz lehet, csak épp nem adja ki a teljes képet.

Mire gondolok?

Az istenek halandói léptékkal nézve tényleg halhatatlanok - de ha alulmaradnak a maguk harcában, az évszázadok, évezredek, korok mércéjével mérve bizony eltűnhetnek, kifakulhatnak még az isteni világból is.

Az istenek ereje bizonyos mértékben tényleg a hívek számától függ - de a dolgok mögé nézve nem pont ez a lényeg, hanem az általuk uralt szférák befolyási övezetének más szférákra gyakorolt hatása.

Ezt megint példával nézzük, úgy érthetőbb lesz.

A szférák háborúja Yneven a következőképpen néz ki. Vegyünk mondjuk két istent, amelyek feltűnnek a semmiből XY országban. Mindkettő elkezd híveket toborozni, és rövidesen ki is alakul a maguk egyháza. A hívőtoborzás az isten szempontjából olyasféle hódításnak számít,

mint amikor az ember a teljes erőforrásait kockára teszi egy stratégiai játékban - be kell kockáztatni a saját erejét is a sikerért. Tehát az isten leküldi az ereje egy részét az anyagi világba: hisz a hívőknek kell a bizonyosság ahhoz, hogy a hit terjedni tudjon. Ha minden jól megy, akkor egy idő után a hívők száma átlép egy olyan kritikus határt, amellyel ők - az általuk képviselt ideák mintázata révén - már formálni tudják a körülöttük lévő szférákat, és így az általuk elfoglalt területeken az adott isten szférái úgymond megerősödnek. Ha ez bekövetkezik, az isten fenn az isteni síkon jól jár, mert az oda-vissza hatás törvényeinek megfelelően nemcsak, hogy visszakapja az erőt, amit leküldött, hanem annak a többszörösét is, és ami a lényeg, állandó jelleggel.

Az adott vallás akkor lesz igazán hasznos az isten számára, ha létre tudnak hozni olyan szakrális központokat, amelyek a szférákat tekintve a manafókuszok mintájára az adott isten által uralt szférák fókuszainak felelnek meg. Ezek olyan hídfőállások az anyagi világban, amelyek már az öröklétnek készülnek... és nyilván így is maradhatnak, ha ezen a ponton nem jönne be a képbe egy másik isten, vagy egy rivális isten, vagy bármilyen más hatalmi tényező a képbe. Akiknek speciel pont ezekre a szférákra, vagy pont ezekre a területekre fáj a foguk.

Aki ismeri a Földről a ley-vonalak és a nexus pontok elméletét, az máris bólogathat magában, hogy átlátja a lényegét. Én úgy gondolom, hogy a szférák szöttese sem teljesen homogén, hanem valahol gyengébb, vékonyabb az a szötte, másutt meg bizonyos vonalak, mintázatok köré koncentrálnak. Ez nem feltétlenül fog egybeesni a Manaháló mintázatával, de van, ahol igen - és természetesen az Yneven elérhető legnagyobb hatalom szempontjából ezek a világon a legfontosabb területek.

Egy ilyenről biztosan tudni: ez a kráni fekete torony.

Az ynevi vallási harcok metafizikai háttere így lényegében a szférák rendszerében található (ley)vonalak és fókusz(nexus) pontok feletti uralom megszerzésén alapul.

Földi analógia: nem véletlen, hogy a legtöbb új vallás nemcsak megsemmisítette az előző szent helyeit, de sokszor átvette és átformálta a maga

akarata szerint (meg kell nézni, hány keresztény templom épült a pogánynak tartott szent helyekre).

Az ynevi harcok lényege, hogy az egyes vallások megszerezhessék a maguk hídfőállásait, ott kiépíthessék az általuk képviselt szférák korlátlan uralmát, és ezzel segítsék választott urukat az isteni síkokon zajló hatalmi harcokban.

A végső cél itt is kicsit elszállt levezetés lesz, de szerintem logikus, és kell ide, hogy lássuk a rendszer belső értelmét. Az oda-vissza hatás törvénye ugyan lehetővé teszi, hogy az anyagi világ is formálni tudja a szférák valóságát, de ez szerintem nagyon lassú és nehézkes folyamat. Mivel azonban elméletileg lehetséges, a szférákat uraló hatalmak végső célja csakis az lehet, hogy olyan mértékben fókuszálják a saját szféráikat, olyan erős lenyomatot hozzanak létre, amelyek felülírhatják a teremtéskor meghatározott mintázatot. Ha jól meggondoljuk, az isteni síkokon éppen ez történik - az adott isten a saját birtokán, "síkján" már létrehozta ezt a hatást és a saját akarata szerint képes formálni az ottani valóságot.

Nézzük, mi minden következik a fenti elméletből:

- egy isten bizonyos ideig fennmaradhat hívők nélkül, de nagyobb távlatokban nézve ezzel elmúlásra van ítélve (ezt számtalan forrás alátámasztja, lásd Summarium)

- az adott vallások által uralt szférák hatása a vallás hídfőállásaiban nyilvánulhat meg a leglátványosabban. Itt történhetnek a legnagyobb csodák, itt áramolhat a legerősebben a hívők felé az isteni erő - és nem véletlenül.

- ugyanezért nem véletlen az sem, ha ezeken a helyeken más szférák hívei adott esetben még hatalomhoz sem juthatnak. Nálam ettől lesz igazán logikus, dinamikus és hangulatos ez a fajta harc. Például egy Tharr *katedrálisban* pl. Dreina egyetlen papja sem lesz képes visszanyerni a manapontjait. Sőt, adott esetben még a varázslatuk sem jöhet létre. Tharr kisebb szentélyeiben, ahol kisebb a Tharr által uralt szférák befolyása, természetesen más a helyzet.

- a fentiek tükrében érdekes kérdés lehet a szakrális mágia és az összes többi mágia viszonya. Ha a szférák háborúja felől nézzük a dolgot, akkor a legtöbb vallásnak az olyan varázshasználó, aki nem elkötelezett az adott isten eszméi-ideái iránt, vagy rivális, vagy potenciális veszélyforrás az adott isten

hatalmi övezetének megnyirbálására. Szerintem ezért van az, hogy a legtöbb vallás vagy igyekszik ilyen-olyan szövetségi rendszerrel maga mellé állítani a varázshasználókat (lásd Északi Szövetség és Doran, vagy Toron és a Hatalmasok/boszorkánymesterek esetét), vagy tűzzel-vassal irtja őket, néha extra fanatizmussal, akár a saját eszmetestvéreiket is (ennek klasszikus példája Sogron és Ordan esete).

Ennek logikus következménye, hogy Ynevet elsősorban a különböző vallások uralják, és nem a varázstudók (akik gyakran vagy magukra maradnak abban a harcban, vagy kénytelenek magányosan, kisebb csoportokban elvonulni messze a szakrális központok világától, ahol egy vallás számára „sem zavarnak sok vizet”).

- természetesen a fentiekből az is következik, hogy ha egy adott lélek hatalmi fejlődését (istenné magasztosulásának elméleti lehetőségeit) nézzük, akkor két, egymástól nagyon határozottan eltérő irány lehetséges.

Az egyik a független út, amit a legtöbb varázshasználói követ. Ők nem ismernek el maguk felett semmilyen urat, ezáltal nincs is megkötve a kezük, és azt csinálhatnak, ami nekik tetszik. Hatalmi szempontból ők azok, akik akármilyen új idea-szféra mintázatot létre tudnak hozni, bár ez amolyan „egyedül a világ ellen” küldetés, amely esetenként persze sikerülhet is, de ennek nagyon-nagyon kicsi a valószínűsége (gondoljunk csak arra, hogy az ősfajok számos uralkodója közül is csak keveseknek sikerült, pedig ők messze a halandók felett álltak).

A másik a vallási út, amikor valaki csatlakozik valamilyen irányzathoz. Cserébe rengeteg segítséget kaphat, és sokkal könnyebben jut előbbre a fejlődésben - viszont nem lesz független, és semmiképp nem a saját útját egyengeti, siker esetén „csak” betagozódhat az adott isten hatalmi rendszerébe. Metafizikai oldalról nézve ráadásul ha egy bizonyos mértéken túl koncentrálnodik benne az adott idea-szféra mintázat, akkor az kiülhet belőle minden mást is.

- a fenti két útnak persze létezett Yneven szerencsés kombinációja is. A legjobb példa erre a kyr Hatalmasok jelentik, akik a kyr istenek szakrális támogatása révén, a magasmágiájuk ismereteivel Yneven egyedülálló módon a halandók által elérhető legnagyobb hatalom lineáris lépcsőit hozták létre - elméleti szinten lényegében bárki számára elérhetővé tették, hogy az adott beavatási szinteken továbblépve a Satralis börtönéből kiszabadulva félisteni lényekké (*ym*-ekké) magasztosuljon. Ehhez mérhető tudás csak az aquir ősfajok egyes kiválasztottjainál gyűlt össze, és miután a kyr metafizika történelem név szerint harmincvalahány felemelkedett *ym*-et ismer, még az is lehet, hogy kyr oldalról többeknek sikerült a felmagasztosulás, mint amennyi a legtöbb aquir fajnál több tízezer évvel nagyobb időszak alatt összejött (az ehelyütt mértékadónak tartott forrás, a Summárium is alig néhány felmagasztosult aquirt ismer).
(frissítve: 2011.08.07. 12:30)

A szférák szerepe a varázslásban

A szférák és a mágia kapcsolata a fenti elméletből adódóan szinte már lineárisan levezethető. Bizonyos szférák megléte, megerősödése, fókuszálása/sűrűsödése olyan körülményeket teremt az anyagi világban, amelyekkel sokkal könnyebben, hatékonyabban hívhatók életre az efféle háttérrel kompatibilis valóságformálások, varázslatok. Ha például nézzük, ez voltaképpen faék szintű logika, nincs benne semmi meglepő. Vihar esetén nyilvánvalóan könnyebb kell legyen villámokat idézni, mint derült égbolt alatt, egy tó közepén könnyebb kell legyen a vízfakasztás, mint a sivatag mélyén... ahogy gyógyítani is könnyebben lehet a pyarroni istenek legtöbbjének templomában, mint a csatamezőn.

A hatás-ellenhatás törvényének értelmezése ebben a nézőpontban oda és visszahatás, ahol a hangsúly azon van, hogy

kellő megfeleltetés esetén létrejöhetnek az egymást erősítő folyamatok.

Ez az elv természetesen az ynevi valóságban is ezer helyen így van. A legtöbb ősfaj ma már egyfajta szimbiózisban él a környezetével (az aquirók a legegységelműbb, az elfek, amundok, törpék az elgondolkodtató példák), és tudós legyen a talpán, aki meg tudja mondani, mi volt előbb (mi hatott mire), a faj vagy a faj számára megfelelő környezet. A lényeg a megfelelő szféraháttér kialakulásában (környezet), és ennek a valóságra gyakorolt hatásában (adott faj egyedeinek jellemzői) van. Bizonyos eufémizmussal az efféle esetek legkirívóbb példái kapcsán szokták azt emlegetni, hogy „a szférák harmóniája”.

A varázslat definiálásánál már tisztáztuk, hogy a valóságformálásnak a szférák révén léteznek egy normális, természetes folyamata is. Anélkül, hogy most belemennénk a mágiafelhasználási módszerek típusainak és prioritási szintjeinek miértjeibe (ez szintén érdemi téma, érdemes lesz majd külön kivesézni), a példák egyértelműsítésre itt van az én besorolásom.

Alulról felfelé, a természetes folyamatoktól az isteni szintig tehát léteznek:

- a természeti erők valóságformálásai,
- mágikus szertartások (profán mágia),
- tapasztalati mágia (minden, amit az rpg motor is ide sorol),
- ceremóniális mágia,
- mozaikmágia (klasszikus értelemben vett varázslói mágiák),
- szakrális mágia (szeráfi alkuk, papi mágiaformák),
- magasmágia (klasszikus értelemben vett mágus mágiaforma),
- ősmágia (od-használat),
- ómágia, azaz az isteni erők valóságformálásai.

Ebből a listából a legtöbb módszer az alattuk lévő módszerek komplexebb, fejlettebb megközelítését jelentik - de hogy ne legyen ilyen egyszerű a helyzet, nem lineárisan. A páros számok a páros számúakkal, a páratlanok a páratlanokkal analógok.

A természeti erők valóságformálásaiból tehát megszületett először a tapasztalati mágia, majd a mögé tett ismeretekkel a mozaikmágia, és végül a magasmágia (ami ennek a szemléletnek a halandók által elérhető csúcsát jelenti). A vezérlő elv itt a belső energiafókusz, azaz, hogy a varázsló személy mindenféle külső hatástól függetlenül, a saját akaratának megfelelően tudja létrehozni a valóságformálást.

A második típus módszerei egyértelműen a szférák valóságformálásaiból adódó közvetlen lehetőségekre épülnek. Itt tehát a vezérlő elv a külső fókusz, azaz a szférák adta lehetőségek kihasználását jelentette. Ez bizonyos értelemben megkönnyítette a varázshasználók dolgát (főleg a belső fókusz követőkkel szemben), ugyanakkor annyiban kiszolgáltatottá is tette a használóit, hogy a saját akarat háttérbe kellett szoruljon (valamit valamiért).

A mágikus szertartások azon módszereket csoportosítják, amelyek az első lépések lehetnek a varázslás felé vezető úton. Az én megközelítésemben ezek kezdetben a primitív népek babonái mögött rejlő igazságokat jelentették. Ide tartozott minden olyan tudás, ami a semminél több, viszont mágikus értelemben úgy nagyjából a hazárdjáték, hebrencselés, vagy épp a kóklerség kategóriája volt. Ezen mágiaformák csúcsa az volt, amikor bizonyos kántálásokkal az esetek bizonyos hányadában el lehet érni adott hatásokat.

Később aztán (ahogy teltek az évszázadok, évezredek) ahogy gyűltek a tapasztalatok, a módszerek többsége annyira lecsiszolódott, hogy sok esetben ma már az általános tudás részévé vált. Ilyen megközelítésben ez már egyfajta profán mágia, az élet mindennapi területén (a születési áldástól kezdve a névadási szertartáson át a különböző mesteremberek által használt, mágikus hatású rajzolatokig).

Kb. ez az, ami a M* irodalomban mindig is jelen volt, de rpg szinten sosem került leképezésre (az egyszerű tüztől és más ártó hatásoktól védő rúnáktól kezdve a fegyverkovácsok rúnatudásáig).

Ennek fejlettebb változata a ceremoniális mágia: ami ha nem is tesz a dolgok mögé komplex elméletet, legalább már tapasztalatokra, axiómákra épít. A szférák adta lehetőségeknek ez lenne a bárki által elérhető módja. Mágikus értelemben ez

gyakorta nem konkrét varázslatokban, hanem jel, szimbólum és rúnamágia formájában jelenik meg.

A szakrális mágiához már ugyanis egy külső hatalmi tényező szükséges, ami lehet bármilyen, az anyagi világ börtönéből már megszabadult teremtmény. Ezek alulról felfelé lehetnek felmagasztosult lelkek, szellemek, ilyen-olyan démoni hatalmasságok vagy félistenek - és persze a piramis csúcsán már istenek.

Érdekes kérdés, hogy az ősmágia miért tartozhat ide. Szerintem itt kell némi elvonatkoztatás, de az elv itt is világos - csak épp az ősmágia használóinál nem valamely szféra, vagy hatalmasság, hanem maga az erő (od) jelenti a fókuszot.

Ez egyben felvázolhat egyfajta evolúciós ívet is az ősmágia kialakulását nézve: mert szerintem itt a hit ugyanaz, mint mondjuk a szakrális mágiák esetében, csak épp a használója ezt a hitet az erejébe, saját magába vetette.

Ez csak egy zárójeles megjegyzés. A M* rpg motorja szerint a mágiahasználat úgy megy, hogy az adott elme feltölti magát energiával, ezt ott eltárolja, és ebből tud varázsolni. Kvázi tehát ugyanúgy az adott testben van az energia, ahogy az ősfajoknál az od, csak ez az energia jóval kevesebb/kisebb sűrűségű. A szféra elmélet levezetéseként, ha az adott felhasználó elkezd saját magában hinni/a saját erejét fókuszálni, akkor a szférák segítségével a folyamat végén bizony létrehozhatja azt, hogy annyira megsűrűsödik benne ez az energia, hogy azt már od-nak lehet nevezni. Ez a folyamat természetesen minimum pár száz vagy pár ezer éves folyamat kell legyen. Nem véletlen, hogy Yneven az ősfajok óta nem tűntek fel od-használók, hiszen az ősfajokon kívül egy faj sem élet addig, hogy ez az evolúciós hatás kiteljesedhetett volna rajtuk.

A további részleteket a már említett mágikus módszerek témakifejtése kapcsán szeretném részletezni - remélem az elv így is

jól látszik. Ezt megtámogatandó, a kevésbé egyértelműkre írok ynevi példákat.

A mágikus szertartásokat Yneven majd minden értelmes lény használjam - sőt, a felhasználók sokszor nem is tudják, hogy amit csinálnak, az valójában mágikus szertartás. Rpg szinten alapesetben olyan alacsony energiaigényű (1-2 Manapont) varázslatok tartoznak ide, amelyekről eddig egy M* rpg sem regélt. Például ha valaki névadó szertartással kapja a nevét xy népi hagyomány szerint, az +2 ellenállás a mentális és asztrális pajzsaira. Ha valakit megáld egy szent ember (nem pap), akkor az is lehet számszerű áldás, csak nem papi mértékű.

Igazából a mágiahasználás szempontjából ez a kategória hivatott megteremteni az átmenetet a semmi és a valami között.

A tapasztalati mágiákat nem részletezem, ez pontosan az a boszorkányi, boszorkánymesteri, bárd és részben sámáni mágia, amit az rpg leírt. Ezekről később.

A ceremóniális mágia már érdekesebb kérdés. Szerintem egyrészt ez lehet a szférák tapasztalati úton történő, közvetlen felhasználásának csúcsa (lásd crantai mágia) - a továbblépéshez már mindenképpen kell az elmélet (vagy azt azt helyettesítő külső segítség, a felmagasztosult/isteni erő). Másrészt, és talán ez lesz az érthetőbb példa, nem véletlen, hogy a jel és rúnamágia szerintem ide tartozik. Ezek ugyanis a fentiek szellemében úgy fejtenek ki mágikus hatásokat, hogy a jelentéstartalmuk révén az adott szférát fókuszálják, és ezzel ezek lehetnek az első olyan mágikus módszerek, amelyek építő (teremtő) módon is létre lehetett hozni állandó, maradandó valóságformálásokat.

A szférák közvetlen felhasználásának módja azt is jelenti, hogy ez a fajta mágia esetenként elérhet olyan kereteket, amelyeket más típus a világregnd miatt nem engedne (vagy elképesztően nagy lenne az energiaigénye). Erre szerintem a legjobb példa az, amit Jakirte Jak Cyr csinált a

Keleti szélben a tabernákulumban - az a fajta megközelítés lehet (a magasmágia elméletével) kb. a ceremóniális mágia csúcsa.

A mozaikmágia szerintem a mágia klasszikus, tudományos megközelítésének első lépcsőfoka. Ha lenne evolúciós fejlődés a tapasztalati mágiahasználók között, akkor számukra ez lehetne a következő szint (amikor a gyakorlat mögött egyre jobban kezdik megsejteni az elméletet is).

A szakrális mágia szerintem egyértelmű - a szeráfi vonatkozás az, ami érdekes lehet. Amikor erről másoknak beszéltem, az volt az első kérdésük, hogy ezt prioritásban miért helyeztem a mozaikmágia fölé. Nos, be kell vallanom, hogy ez a rész még bennem sem tisztult le teljesen - ha úgy tetszik, a fenti listámnak ez a gyenge pontja (és a részletekre a mágikus módszerek fejtegetése kapcsán fogok visszatérni).

Magasmágia alatt azért írtam klasszikus értelemben vett mágusi mágiaformát, mert magasmágiát nem csak a kyrek használták. Ez a szint a mozaikmágia csúcsa.

Ami pedig a kyreket illeti, a kyr magasmágia szerintem valahol több is volt szimpla magasmágiánál, legalábbis olyan szakrális (kyr panteon biztosította újjászületések) és ó-mágikus (Ciklusok Rendjének ismerete, Athalay-kultusz, Kristályszférák ismerete) elemekkel volt tele, amelyekkel nehezen lehet beszuszakolni ebbe a kategóriába. A részletekről már látótávolságra került egy külön cikk befejezése - ami ezúttal nem csak úgy ide jön, hanem a megfelelő egyeztetések után mehet ki a hivatalos oldalra (a kyr Pusztító cikkem mintájára „A kyr Hatalmasokról” cím alatt).

Az ősmágiát szerintem nem kell külön meghatározni, erre ott a Summarium.

Az ómágia lehet az, ami külön magyarázatra szolgál. Nálam ez az isteni erő megfelelője - nem szintben, erősségben, hanem elsősorban minőségben. Így tehát amikor például Yneven azt mondták, hogy óelfek és ómágia, akkor én azt nem úgy értem, hogy minden óelf isten óelf, hanem hogy olyan jelleggel bírt a mágiájuk, mint az isteni erő (erősebb volt a világregndnél, és adott esetben maradandó módon a maguk akarata szerint formálhatta a valóságot).

(frissítve: 2011.08.22. 00:00)

Az őselemről - a mindenség síkjairól

Az őselemek az anyagi, illetve az anyagi jelleget mutató világok építőkövei. Anyagi jelleg alatt azt kell érteni, hogy minden, ami az anyagi világhoz hasonlóan, annak lenyomataként vagy annak mintájára épül fel.

Az őselemről, ezen belül is az éterről

A kyr magasmágia az ismert négy őselem (tűz, víz, föld, levegő) mellett egy ötödik őselemmel, az *éterrel* is számol. Az éter, bár elsőre minden szempontból kivételnek tűnik az őselemek között, nagyon is fontos szerepet tölt be a rendszerben. Ha úgy tetszik, a négy ismert őselem alkotta képzeletbeli alapzaton az éter jelenti a piramis (és így közvetve az egész rendszer) csúcsát.

Az éterre leginkább azért van szükség, hogy egy ilyen őselem bevezetésével minden, a korábban misztik fucking témakörbe tartozó balladai homály szabályszerűsítésére érvényes lehessen az elemi fizikai összes törvényszerűsége. Emellett, a négy őselem törvényszerűségeinek alapzatán az ötödik, úgymond „sok minden borító” éter bevezetésével könnyedén le lehet képezni a megfelelő kivételeket is.

Tovább az éterrel olyan logikai ellentmondások is feloldásra kerülhetnek, hogy ha megvan az anyagi természetű a mikrokozmosz, akkor miből állhat a makro része - avagy ha elfogadjuk az alacsonyabb rendű síkok, világok elméletét, akkor mit kell érteni magasabbrendű síkok alatt (az éteri síkokat természetesen, ahogy a nevében is benne van).

Az anyagi világ legtöbb törvénye a négy őselem ilyen-olyan hatásán-ellenhatásán, illetve egyensúlyi helyzetén alapul. Szerintem teljesen logikus, hogy ha hasonlóképpen kvázi-reális világképben *gondolkozunk* a világ *anyagon túli* részére is, akkor nem érdemes ide külön törvényeket kitalálni, hanem a meglévőket kell alkalmazni a megfelelő vonatkoztatási rendszerben.

Az éter őselem szerepe annyiban különleges, hogy nincs „párja”, mint a tűznek a víz, a földnek a levegő. Tehát az anyagon túli világot nem az éter és valamilyen más őselem nyugalmi állapota és egymásra hatása határozza meg, hanem az éter és a

többi őselem kölcsönhatásainak összessége. Például minden, amit asztrálisnak hívunk, az az éter és a tűz őselem hatásköre. Minden, ami mentál, az éteré és a vízé. Minden, ami álombéli, és nyitás az extra éteri dimenziók felé, az éter és levegő. Minden, ami elmúlás és újjászületés, plusz az örök körforgás rendszeréhez tartozik, azt az éter és a föld őselem egymásra hatása alapozza meg.

Ezzel máris van egy zárt rendszerünk - az eddigi, véletlenszerűen egymásra dobált panelek helyett.

Nézzünk példákat is.

Az éter kapcsán a legegységesebb, ha azt mondjuk, hogy az éter őselem jelenti az összekötő kapcsot a pusztá energia és bármilyen anyagi megtestesülés között. Az én értelmezésemben mondjuk egy isteni küldött megtestesülését nem nevezhetjük szimplán energia megjelenésnek, mert mind a szakrális vonatkozás, mind a brutálisan erős valóságformáló hatás magasabbrendű valami kell legyen egy fókuszált energiánál. Hiszen ha nem lenne, és itt csak kisebb és nagyobb energiamennyiségről beszélünk, akkor mégis milyen különbséget lehetne tenni egy felrobbant atombomba és egy földreszállt isten között? Az, hogy az istennek van valamilyen öntudata? Mert ha mondjuk ennél maradnánk, akkor meg az eddig elmondottak szellemében az idea és szféra értelmezéssel kerülnénk összetűzésbe, hiszen azok egy kellően bonyolult mintázat esetén önmagukban is kiadhatnak egyfajta felsőbb akaratot (lásd világot fenntartó természeti-valóságformáló erők).

Szerintem sokkal logikusabb, ha azt mondjuk, hogy az éter jelenti a kulcsot az önálló akarattal bíró létezéshez - és ezzel mindjárt megmagyaráztuk azt is, miféle energiával bírhat például a „lélek” (amit szintén nem határozott meg meg Yneven soha senki).

Az éter tehát az az őselem, amely az anyagon túli világ elsődleges építőköve.

Nagyon fontos, hogy ez nem azt jelenti, hogy az éter őselem egy az egyben résztvesz az anyagon túli világok felépítésében. Helyesebb azt mondani, hogy résztvesz az anyagon túli világok *formálásában*.

Az éter őselem tiszta formában csakis az isteni síkoknak nevezett dimenziókban fordulhat elő. Ennél „lejjebb”, az anyagi világ felé vagy ritkább formában jelenik meg, vagy csak a felsőbb világokbéli jelenlétének hatása szűrődik át és mintegy közvetett hatásként érvényesül.

Az éter másik fontos tulajdonsága, hogy bizonyos koncentráció felett az adott éteri egység kvázi elpusztíthatatlan. A kvázi azt jelenti, hogy az anyagi világ felől nézve, a négy ismert őselemmel gyakorlatilag is elpusztíthatatlan. Csakis az éteri őselem jellegéből adódóan lehet rá akármilyen hatást gyakorolni. Sőt, sokszor itt sem elpusztításról, hanem átminősítésről, elnyelésről, egy másik éteri egységbe való beolvasztásról lehet szó.

Gyakorlati példával nézve ez azt jelenti, hogy az éter egyik leggyakoribb megjelenési formája, a lélek kvázi elpusztíthatatlan. A négy őselem felől lehetetlen megbontani a kötéseit. Ahogy már írtam, kizárólag éteri oldalról lehetséges ez, de olyankor sem feltétlenül pusztulás jön létre, hanem mondjuk az adott lélek bekebelezése, átminősítése, egy másik, nagyobb éteri egységbe olvasztása (pl. így nyerhetnek halhatatlanságot a démonfejedelmek).

Ugyanezért nem lehet csak úgy végezni egy istennel sem, hanem mondjuk száműzni oda, ahonnan már nagyon kevés eséllyel vagy nagyon sokára lehet visszatérni az adott világba.

A fenti elmélet hitem szerint a legtöbb segítséget rpg szinten adja. Kezdvé ott, hogy innentől a lélek is lekezelhető lesz rendszer szinten - eljutva odáig, hogy bármilyen más, "szellemszerű" megjelenési formának is meglesz az elemi fizikai szintű leképezése.

Az éter őselem kivételes jellege nem borítja fel a megszokott szabályokat, csak azok logikáján fordít egy kicsit. Például az ellentétes őselemek találkozásakor egyértelműen a hatás-ellenhatás törvény érvényesül. Tűz és víz sosem keveredhet,

hanem vagy az egyik hatása győz, vagy a másiké - de ugyanez áll a földre és levegőre is.

Az éter különlegessége abban rejlik, hogy ellenhatás helyett teljes mértékben képes akármelyik másik négy őselemmel valamilyen elegyet létrehozni. Tehát az éter sosem formálja át közvetlenül, teljes mértékben a többi őselemet valami mássá, hanem csak árnyalja, kiegészíti, elmélyíti annak tartalmát. Pontosan úgy, ahogy a nem ellentétes őselemek is elegyet képezhetnek egymással az adott őselemek koncentrációjától függően, pl. ahogy a tűz és a föld esetében az izzó földtől a láváig terjedő vonalon.

Mivel az éter őselemet elsődlegesen az magasabbrendű és az isteni erők használják fel, ynevi értelmezésben sokhelyütt még a tudós körökben is kialakult az a nem feltétlenül téves, de általánosságában semmiképp nem helytálló nézet, hogy minden, ami éteri, az "szent". Az őstűz elemi szintű energiafelhasználás, az éteri tűz ugyanennek a szakrális jelleggel turbózott változata. Az ősföld a legtisztább elemi forma, az éteri föld (szentelt föld) valamiképp mégis "magasabb minőségű" lehet ennél.

Az éter őselemként való megjelenése behozhatja a rendszerbe az éteri manipuláció mágikus lehetőségeit. Engem például mindig is zavart, hogy az rpg miétt nem kezeli az igazán nagyhatalmú varázstárgyak és a mágikus ereklyék létrehozásának kérdéseit. Természetesen azt is lehet mondani, hogy ezek megalkotásához kell néhány leírhatatlanul fontos tényező, meg pár száz manapont, de szerintem egyszerűbb, ha úgy közelítjük meg a dolgot, hogy az enegiaigénye fixen meghatározható, és emellett kell mellé az éteri őselem bizonyos mértékű megkötése is (amire meg akárki nem lehet képes). Innentől nem feltétlenül abból lesz ereklye, amelybe beletömtek száz plusz manapontot, hanem abból, amelyik éteri őselemmel van áthatva.

Az elméletem szerint tehát a szakrális vagy szakrális jelleggel bíró varázstárgyak mindegyike az éter őselemtől olyan különlegesek. Az ego-val bíró varázstárgyakhoz eleve valamilyen fajta tudatot kell megkötni az adott tárgyban - és erre is az éter őselem a legkézenfekvőbb lehetőség. Ilyen esetekben a varázstárgyak számtalan különleges képessége legtöbbször csupán az éteri jelenlét következménye.

Ha a különböző szellemlények és felsőbbrendű lények manifesztálódását is az éter őselemhez kötjük, akkor máris megvan az a matéria, ami kvázi megfoghatatlan, semmilyen elemi szintű szabály nem érvényes rá a megszokott módon - és mégis, az adott lényeknek legalább van valamilyen anyagnak nevezhető teste.

Ezzel az is megadható, mi a különbség az efféle manifesztálódás és a varázslattal légiessé tett létezés között.

Az éter őselem bevezetésével máris egyértelműbbé válhat az egyes mágikus hagyományok elmélete közötti óriási szakadékok. Hiszen ha elfogadjuk azt a tételt, hogy nem csak négy őselem létezik az univerzumban, csak Yneven épp ezek a leggyakoribbak, máris megvan az az analógia, hogy amelyik mágikus hagyomány ilyen rendszert használ, az mitől korlátozza a saját előrejutási lehetőségeit. De tovább is gondolhatjuk a sort, és ahogy az előző cikkemben írtam, a démoni matéria szerintem mindenképpen egy hatodik őselem bevezetését igényli. Mennyivel tudhat többet az a hagyomány, amelyik ismeri ennek a következményeit is? Hát kb. annyival, mint az a matematikus, aki a becslés helyett integrál és differenciálszámítást alkalmaz.

A síkokról

Az őselemekkel telített szférák síkokat hoznak létre. A létrejött sík az azt létrehozó szféra vagy szférakombináció miatt sokféle természetű lehet - és nem járunk messze a valóságtól, ha azt mondjuk, hogy végtelen számú variáció elképzelhető az elsődleges anyagi sík és az isteni síkok között. Az analógia úgy is megáll, hogy minél közelebb vagyunk az elsődleges anyagi síkhoz, annál inkább anyagi természetű, minél távolabb az anyagi síktól és minél közelebb az isteni síkokhoz, annál inkább éteri természetű síkokról beszélhetünk.

Az elméletem szerint egy elsődleges anyagi síkhoz így vagy úgy kapcsolódó további síkok száma a szférák és ideák lényegéből adódóan végtelen. Viszont sokat segíthet a dolgok egyértelműsítésében, hogy a rendszer szempontjából most csak a fontosabb, jelentősebb síkokkal érdemes foglalkozni. Egyébként Ynev összes beavatottja pont ugyanígy tesz, még azok is,

akik mindegyik, a számukra felhasználható síkot ismerik - egészen egyszerűen azért, mert az ynevi valóságformálásban a legtöbbjüknek az ég egy adta világon semmi szerepe nincsen.

Az egyes síkok jellemzőit és törvényszerűségeit itt most nem részletezem, hiszen azokban semmilyen változást nem tervezek az eddig megjelentekhez képest. Az elméletem lényege, hogy más nézőpontot, más tartalmi háttérrel adjak az ismert tények mellé.

Ami fontos nézőpont váltás az eddigiekhez képest, az az, hogy szerintem nincs olyan külön, hogy asztrál és mentálisik. Az érzékelés spektruma van, és ezen spektrumon belüli értelmezési szintek, de ez tulajdonképpen egyetlen éteri abszolútum (és ezért is van az, hogy bizonyos mágikus hagyományok, mint például a sámáni eredetűek, egyetlen szellemvilágról beszélnek).

A másik fontos - és jelenleg szerintem messze kilógó elem - az antyss. Jól hangzik, meg remek ötlet, de ordít róla, hogy senki nem gondolta át a helyét semmilyen rendszerben. Sőt, az antyss nyomán lehet igazán látni, mennyire nincs rendszer az ynevi síkok között, és mennyire arról szólt az egész, hogy a kötelező balladai homály mellett egymásra dobáljunk mindent, ami kellhet.

Szerintem a síkok rendszerét a jelenlegi belső-külső felosztás helyett két irányból érdemes megközelíteni. Anyagi oldalról úgy, hogy meghatározzuk, milyen síkok kellettek az elsődleges anyagi sík létrehozásához.

Spirituális (éter) oldalról pedig azt kell megvizsgálni, hogy milyen utat jár be a lélek az örök körforgás során - és milyen utat járhat be, ha már nem része az örök körforgásnak. Ezzel ugyanis nemcsak, hogy minden létező alsó és felsőbbrendű, belső és külső sík értelmezése a helyére kerülhet, de meghatározhatunk olyan természetes folyamatokat is, hogy mondjuk mit csinál-csinálhat a lélek mondjuk halál esetén, az újjászületésre várva, felemelkedett formájában vagy az elkárhozásakor.

A kétféle nézőpont érdekessége, hogy a kettő metszete fogja kiadni a valóságot. Ha mindkét nézőpontot egy-egy háromdimenziós modellel akarjuk egyértelműsíteni, akkor a kettő metszete egy négydimenziós modellel írható le (egyazon térben egymás mellett párhuzamosan létező két háromdimenziós modellel).

Frissítve: 2011.11.11.

Az anyagi megközelítésről

Haladjunk a nagyból a kicsi felé. Egyértelmű kiindulási alap az anyagi sík, amit régi források elsődleges anyag síknak is neveztek. Ez az általunk ismert anyagi világ (amit a retekklubbas csoda előtt én való világnak hívtam - most már sajnos nem érdemes ragaszkodni ehhez).

Ha már van elsődleges, nyilvánvalóan vannak másodlagos anyagi síkok is. Ezek nálam az őselemi síkok, ami Satralis esetében a föld, víz, tűz, levegő őselemi síkja (azért ezek, mert ezek az őselemek nyertek a világ teremtésekor az őselemek háborújában).

Nem téved, aki azt gondolja, hogy vannak további, alsóbbrendű síkok is (innentől szerintem felesleges a számozás). Tiszta őselemi síkként az éter, mint éteri sík nem ide tartozik, mert felsőbbrendű síkként az anyagon túli világ alapját képezi. Ellenben minden olyan, további őselem létrehozhat alsóbbrendű anyagi síkot, amelynek bármilyen köze lehet Satralishoz. Ilyen megközelítésben, a hatodik őselem ereyn-nel a démoni sík is ide tartozik. Viszont ahogy korábban írtam, azért nem tart számon többet a tudomány, mert ezeknek a síkoknak az ynevi valóságformálásban már vajmi kevés köze van.

Menjünk tovább. Az éter őselemi síkja meghatározza az elsődleges anyagi síkhoz képest "felsőbbrendű síkokat". A felsőbbrendű kitétel azért lényeges, mert az éter a többi őselemhez képest nem csupán

áthatja a síkokat, hanem úgy formálja, és határozza meg a jellegűeket, ahogy a másik négy őselemi sík nem.

A másik, lényeges megállapítás, hogy a „síkok” királyi többes száma valójában nem igaz. Szó sincs itt több síkról, legalábbis a kifejezés azon értelmében nem, ahogy az anyagi síkokat értelmezzük. Az anyagi síkokon túl minden más sík konkrét, behatárolható területek helyett inkább egyfajta értelmezési spektrum. Olyan, mintha a fény spektrumait vizsgálnánk.

Tehát nem létezik olyan, hogy asztrál és mentálsík - ellenben van olyan része a világnak, ahol a tűz, levegő és éter őselemi síkja kiadja az asztrálsíknak nevezett vetületet. Ahogy a föld-víz-éter a mentálsíkéét. Ahogy a föld-éter a Kéregnek vagy Kárpitnak nevezett régiókat az Örök Körfogásban. Ahol a tűz-éter a hagyományos értelemben vett poklot, a levegő-éter a mennyországot, a víz-éter az antyss és a „kámalóka”, az átmeneti állomása a lelkeknek. A tisztán éteri spektrumokat az isteni dimenzióknak nevezzük.

Anyagi megközelítésben tehát kizárólag az őselemi síkok határozzák meg a Mindenséget. Mivel a viszonyítási pont az elsődleges anyagi sík, ami ehhez szorosan hozzátartozik, azt „belső”, ami ehhez csak közvetve, vagy ilyen-olyan módon csatlakozik, azt „külső síkoknak” szokás nevezni. Ilyen megközelítésben belső sík a négy őselemi sík, és az éteri sík más őselemi síkokkal vegyített része (asztrál, mentál, antyss, az örök körforgás több része). Külső sík mindaz, ami ennél messzebb van: elsősorban a démoni és isteni világok.

A spirituális megközelítésről

Ebben a szemléletben nyerhet értelmet az alsóbbrendű-felsőbbrendű minősítés. A spirituális értelmezés az elementáris dinamizmusra, a tökéletességre való törekvés elvére épül. Ebből a szempontból leginkább a lélekfejlődéssel kapcsolatos, éteri dimenziók szerepe fontos. Ezért az anyagi síkhoz képest minden, a spirituális (lelki, éteri) esszenciát nélkülöző sík alsóbbrendű (tisztá őselemi síkok, démoni sík), és minden éteri felsőbbrendű (értelemszerűen az isteni síkokkal, mint koronával a csúcson).

A lélek útja általában az örök körforgásban való részvétel. Ez valójában nem egy zárt kör, hanem egy spirál, amely az adott lélek tevékenységétől függően a tökéletesség céljához vagy közelebb kerül (felemelkedés), vagy távolodik tőle (elkárkozás). A folyamat lényeges pontja az örök körforgásból való kilépés (felmagasztosulás), amikor a lélek úgymond halhatatlan félistenné válva ténylegesen is a saját kezébe veheti a sorsát (éter létezés).

Az örök körforgásról, és annak lépcsőiről (születés-élet-halál-újjászületés) külön cikket lehetne írni, így ide csak a lényegét írom le, egy sajátos megközelítéssel. A lélekfejlődés teljesen jól leírható a kovácsolás példájával. Amikor a nyers fém (a tisztán éteri formában létező lélek) megformálásra kerül (újjászületik és testet ölt az anyagi világban), akkor a különböző eljárásokkal vegyítve egy jobb anyagot hozunk létre (ez az élet időszaka). A végeredmény akkor látszik, amikor az eljárások befejeztével (halál, újjászületés) kiderül, hogy milyen fém jött létre. A lélek a halál után őselemi szinten a különböző lépcsőkön áthaladva úgymond kiveti magából a magára szedett, többi őselemi részeket, és amikor már újra csak az éteri esszencia marad, akkor kiderül, hogy az jobb-e vagy rosszabb, mint ami eredetileg volt.

Az értelmezés egyszerűsítése végett az egyes lépcsőket a halandók többsége síkakként képzelel el (a kyr megközelítésről bővebben lásd a Pusztítókról szóló anyagomat).

(folytatása következik)

A térről - a mindenség szövetéről
Az időről - a mindenség létezéséről
A régiókról - a mindenség végtelen határaitól

2011.11.11.

Szerző: Heidel Dan

Forrás: Heidel Dan írói blogja

(heideldan.blogspot.com)

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk több részben került ki az író blogjára, a részek alatt az eredeti cikkek frissítésének dátuma megtalálható.